

מסורת הש"ס

(א) נִיחָא רַבָּא, (ב) פִּירוּשֵׁי
 סֵדֶר, (ג) יִבְחֹחַ קֹט: יִשְׁעִין
 חֹז: לִקְמֹן נֹט, פִּי"ש ד' ס:
 פִּי"ש, (ד) לִקְמֹן טו: פִּי"ש
 הִיטֵב, (ה) וְפִי"ש הִגִּי ר'
 אֲבָא, (ו) לֵשֶׁל טו, (ז) בִּעִי
 הִגִּי ר' יוֹחָנָן, (ח) לִקְמֹן
 מ, (ט) נִיחָא לָךְ פִּרְשֵׁי,
 (י) וְפִי"ש הִי"א, (כ) מִכָּאן
 שִׁיךְ לַעֲבִי, (ל) שִׁיךְ לַעֲבִי.

כל הבורסה. העיר נדר
ראוי לרדוקור בחיבה.
למלך זה מקיים היה.
היטב פתח דקדק זה
זלזל סייט ידע שפסוק
למזל ומבי מיתב אסור
עליו. כלם סייט נדרה,
אחרי זה סייף לא אלא
לשון החממה מופס.
שחמין זה נדרו עורני
הנדר כסא
בנה כמזה. נשעט חסור
הכמתי בימות סנין
מז. הושעט עורני דמכי
דקריס זה. וכי חסדל
למזל וני לא אלא חסדל
היה כן חסדל יחפז סס.

שנאמר "כל פעל ה' למענתו וגם רשע ליום ששתחתותיו שולמות בו שנאמר 'ותן ה' לך שם ודאבון נפש אזהרו דבר שמבכל את העינים ומואמר אלו התחתונות עולא במיסקיה לארעא ותרין בני חוזאי בהדיה קם חד שחמיה לחבריה אעבדי אמר ליה אין ופרע ליה בית השחיתה כי אתא דלמא חס ושלום אחזיק ידי עובדי עבירה א"ל גפשו ויחנן מכדי כתיב ותן ה' לך שם לב רגז בבבל כתיב

וְשֹׁכֵן הָאֵלֹהִים. שְׁאֵלְמָלָא כֵּן הִיא הוֹרֵגָךְ: **קָא חֲסֵדָא רַבִּי יוֹסֵפִין וְהִנֵּה**
מִתְחַחֵא כֹל כֶּךָ לְהַיּוֹב אֶת חֲסִידוֹ: הַיּוֹב שְׁעָמָא לֹא עֲבָרְיָנִי
מִקְדוּשׁוֹת: אִיבּוּבָה אַפֵּס. בְּחִנּוּבֵיהוֹן כְּעֵסוֹ: **אִין אֲלֵהִים כֹּל.** אֲלֵהִים
יִיְהוָה יֵצֵא. אֲלֵהִים אֲרַמְּךָ דְּעֵסֵס הֵי כְּסִיל: **וְכִסְלִי יִירוּשָׁלַם אֵלֵךְ.** אֲלֵהִים
יִיְהוָה. שְׁעִיקָךְ עַל שָׂרָא נִבְיִימִס לֹא הִיא אֲלֵהִים לְהוֹמִיד יִשְׂרָאֵל
מִפְּנֵי שְׂעָרְכָא עַל אֲרֵץ יִשְׂרָאֵל הִיא. שְׁכִסְפֵּר יִהְיֶה מְפֹרָשׁוֹת עֵיירֹת
שְׁכִסְפֵּר יִהְיֶה: שְׁאֲמָר דִּי בְּרוּךְ חֲסִידָא רַב כְּעֵס. בְּרוּךְ דְּבִרִי חֲסִידוֹת

עס להטיר, באילו מקרים עליו קרבן. על הצמח ונמר עינו אלה, נמי שכל די כך הוא מרגיזים לא אומר כלום. שאין דרך של שמים שטורים וכל שכן דאין נשעין (שם) בנדרים דין ונשטעה, ואם אכל מחייב נזירות וקרבן ושטעה, דחייב נמי קרבן שטעה, דדרך של רשעין אס אכל סימט והרי עלי קרבן ושטעה אס

והמקיימו, ולא נשאל עליו ל
כך (יבמות קטז). כגדרי כש
ובין דלמזר הכי נדר נזיר וז